

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOMHVOR GÅR
ENGLAND?

Det er øyensynlig ingen grenser for hvilke politiske tåpe-ligheter et regime kan tillate seg, så lenge folkets maver er fulle. Da kan mer eller mindre kompetente politikere ture frem med frie tøyler — «folket» interesserer seg ikke for politikk. Det manglende innhold skjules av den ytre velstand.

Men den evige lavkonjunktur melder seg som bekjent tilbake med jevne mellomrom. Og da åpenbarer det demokratiske taskenspilleri seg med like uomgjengelig konsekvens. I en slik situasjon med almindelig oppløsning, prisstigning, skatteplyndring og i verste fall forsynings-svikt — da en enhetlig og handlekraftig riksledelse er viktigere enn alt — går den parlamentariske mekanisme fullstendig i vranglås. Ute av stand til å etablere en stabil regjering går samfunnet gjennom en hel serie kriser og skandaler av alle tenkelige slag, for til slutt å ende i krig eller revolusjon.

Det klassiske eksempel er Weimar-Tyskland. Dagens England ligger godt an til å bli et nytt. Etter å ha vært på parti MOT seg selv gjennom mesteparten av dette århundre, er landet nu nesten nede på et nivå, hvorfra enhver utvikling bare kan bli til det bedre.

En viss herr Churchill uttalte engang, at hvis England skulle havne i en slik tilstand av vanmakt og forkommenhet som Tyskland i Weimar-tiden, så ville han ønske at Vårherre sendte en «Hitler» til å ordne opp. Vi antar at situasjonen for dagens englendere er slik at en «Hitler» ville være på sin plass. På den annen side kan vi foreløpig ikke øyne konturene av en slik skikkelse i Englands politiske landskap.

Det finnes en type nordmenn (særlig blandt NS-folk, dessverre), som fryder seg over den skjebne som nu omsider har rammet den perfide Albion. Det er liksom en slags takk for sist — en Nemesis, som straffer englenderne fordi de har sviktet sin germanske livsbestemmelse.

Vi deler ikke uten videre denne Gott-straft-England-mentaliteten. Som nordmenn har vi et dårlig utgangspunkt for å dømme øyboerne på dette felt. Vi sviktet selv dengang stammen kalte på oss til en germansk renessanse. Like lite som englenderne greide vi å frigjøre oss fra den internasjonale finansmafia, som satte germaner opp mot germaner og fremmet klassekamp og borgerkrig istedenfor folkefellesskap.

Sett under fellesgermansk synsvinkel er den kommende utvikling i England meget viktig, da Englands eksempel ennå har en viss troverdighet både her hjemme og ellers i Europa. Landet er dessuten det eneste av de tidligere germanske stormakter, som — selvom det er berøvet sitt imperium — ennå eksisterer og har en uavbrutt stats-tradisjon. Man kan muligens endog tale om Englands germanske ansvar eller forpliktelse.

Hvis nettopp englenderne treffer en riktig avgjørelse den dag de får valget mellom bolsjevisering eller angelsaksisk gjenfødelse, kan det bety et vendepunkt også for de øvrige germanske frendenasjoner. Ikke så meget fordi Englands potensiale alene vil kunne rukke ved maktforholdene i Europa, men fordi det med sitt eksempel vil utstråle de riktige signaler, som påny kan tenne et håp hos millioner av européere og frigjøre den entusiasme og innsatsvilje, som er nødvendig for at det hele skal lykkes.

Det er England som står lagligst til i denne sammenheng. Vi bør derfor kunne vente at det — ikke minst for sin egen skyld — anstrenger seg for å slippe de riktige kreftene til. De siste valgene gav nok et dystert bilde av situasjonen på øyriket — men der var også glimt av lys. . .

KRIGSDELTAKElsen — ETTERSPIlLET
ET SVAR TIL O.K.B.

Blant de mange geniale programposter med langtids-perspektiv — som emigrantene vendte hjem igjen med fra London i 1945, var også dette å skaffe landet en undertrykt politisk minoritet. En slik minoritet var propagandamessig nødvendig, det måtte fremskaffes en tallrik skare av syndebukker hvis emigrantene skulle makte å «bevare ansikt». Det målet telte mer enn landets beste, redelighetens og rettskaffenhetens bevarelse.

Den minoritet som ble dømt til livsvarig diskriminering, undertrykking og trakassering, var en ganske uensartet forsamling. Der fantes mange fraksjoner her — og sterkt individualistiske enkeltpersoner. Noe man egentlig kan kalle samlede fremstøt for «sosial oppreisning», som det het, kan man neppe tale så mye om. Svært mange enkeltpersoner satset på dette at hvis man bare holdt seg stille og taus i bakgrunnen og tok til takke med de jobber og de kår samfunnet ellers måtte ha importert fremmedarbeidere for å få utført/akseptert, så skulle man glemmes og slippe forfølgelsene mot seg og sin familie. Hensynet til egne barn ble gjerne tungtveiende. Fiendens hensikter i denne borgerkrigen, hvor den ene part ble tvunget til livsvarig kamp uten å ha rett til å bære våpen, ble ikke forstått til bunns. I så fall ville man ha tatt ganske andre forholdsregler før man stiftet familie.

Det hele fortoner seg nå mer som en ytterst uverdiggang på kne, en trygling om tilgivelse og nåde for noe man ikke var skyldig i.

I emigrantene og deres mange venners leir oppstod det en meget, meget liten gruppe som var villig til å «tilgi og glemme» på disse premisser. Men det ble aldri noen særlig tyngde bak denne «silkefronten» som ville løse problemene og mildne tragediene for NS-familiens barn — uten å operere vekk samfunns-svulstens kjerne eller «mor»: historie- og lovforvringningene som den forurensede samfunnsdebatt baserte seg på.

Den hele kamp for «sosial oppreisning» ble det reneste spillfekteri som aldri førte fram til noe særlig resultat, noe som man egentlig ikke bør forbauses så særlig over, nå da man kan se det hele med etterpåklokskapens blikk.

I Avisen Folk og Land er der nå omsider kommet inn en ny og hardere tone, yngre og mer pågående, en større åpenhet overfor andre nasjoners minoriteter av beslektet art. Det var på tide. Jeg hilser i hvert fall den nye tone med glede — fordi jeg

så lenge har savnet en tone av denne art. Den gamle tilnærming til «silkefrontens» og Sigurd Senjes linje, brobyggingens, førte ikke frem. La oss nå omsider erkjenne dette åpent — etter 30 års fåfengt strev — og ta konsekvensene av hva vi erkjenner, selv om det midlertidig fører oss inn i en to-fronts krig hvor vi stundom må angripe noen av dem som vi en gang håpet på som venner. De har skuffet med sin utilstrekkelighet.

På denne bakgrunn vil jeg se den dyptgående uoverensstemmelse mellom F. og L.'s to anmeldelser av Sigurd Senjes bok, «Quislings gutt». Mitt språkbruk er ikke akademisk, det forstås ikke lenger i Norge. Men det er da likevel min akademiske bakgrunn som får meg til å rygge tilbake for dette å skulle trykke seminaristen Senje og hans ungdomsforståelige språk — til mitt hjerte.

Litteratus

En hel generasjon er
ført bak lyset!

Doktor Benjamin Spock, innrømmer at han og andre «eksperter» innen barneoppdragelses-sektoren må ta skylden for dagens ramp!

En av verdens mest berømte barnespesialister, Dr. Benjamin Spock, ser ut til å ha fått dårlig samvittighet på sine gamle dager. Ihvertfall hevder han nå at barnespsykiatrikere, psykologer, lærere, sosialarbeidere, pedagoger og andre, må dele skylden med ham i at dagens ungdom har «umyndiggjort» sine foreldre. Resultatene av den tidligere så høyt oppskrytete «frie barneoppdragelse», er blitt en generasjon av ramp!

Redselen for å hemme barnets utvikling har ført til de mest ekstreme utslag av liberal «forstå-seg-på» mentalitet overfor barna. I Danmark gikk det så langt at en gruppe små-unger stakk hjemmefra og organiserte seg i tigger-bander. «Barne-makt» var deres mål! I samme stil driver man oppdragelsen her hjemme. Intet må smake av tvang eller disiplin. Et barn kan ikke straffes uten at man får en hjemlig disippel av dr. Spock på nakken! Man snakker om demokrati i skolen, barns medbestemmelses-rett i borettslagene o.s.v., o.s.v. . . Barna skal ikke lenger ha lov til å være barn. De skal forstås langt forbi det punkt der almindelig sunn fornuft går inn i det unormale. In-

gen skal være flinkere, sterkere eller raskere — intet ideal må settes opp — alle skal de «utvikle» seg fritt i barnehaven, i hjemmet og i skolen. De skal lære å diskutere og sette spørsmål ved enhver regel eller lov. De skal indoktrineres til å bli gode demokrater!

Selvsagt går det galt. Selvsagt oppstår det nervøsitet og usikkerhet i et barnesinn den dagen det blir fratatt alle regler og verdier — og blir fortalt at det er så «heldig» å få lov til å finne seg sine egne! Hvem kan bebreide dem at noen finner disse verdier i en sniffe-klut, eller lykkes i det å rane en gammel dame på T-banen!

Demokratiet, liberalismen, dr. Spock og hans kumpaner kan ikke bebreide noen. Det som overrasker oss, er at det tok så lang tid før sannheten gikk opp for ihvertfall en av dem. Vi håper nå at folk snart vil begynne å forstå hva slags system vi i virkeligheten lever under. Det er adskillig annet som har ført våre samfunns-systemer her i vesten fullstendig ut på gale veier, men innrømmelsene fra «de ansvarlige» vil vel dukke opp etter hvert som resultatene viser seg — og hva vil vel ikke kunne skje da. . .